

Babs MERTENS

Syriëreiziger

Onlangs vond in de abdij Roosenberg in Waasmunster een vredeswake voor Syrië plaats met christenen en moslims. Een van de organisatoren was Barbara 'Babs' MERTENS (33), die na haar studies geschiedenis en intercultureel management naar het klooster van Deir Mar Moussa in Syrië trok. De ervaringen en de ontmoetingen aldaar gooiden haar leven overhoop.

'Islam verkennen, bleek makkelijker dan het christendom te vinden'

Erik DE SMET

De vredewake voor Syrië begon met een buffet, als zuiderse aanzet tot ontmoeting. Maar er was ook stilte die christenen en moslims met elkaar deelden. „De vermenging van actie en contemplatie in de islam boeit me”, zegt Babs MERTENS, die werkt voor de vluchtelingendienst van de jezuïeten. „Vooral dan het feit dat gewone gelovigen vijf keer daags bidden, net als kloosterlingen in het christendom. Vandaar ook de aantrekkingskracht van abdijen.”

–Hoe raakte u zo gefascineerd door Syrië?
Na mijn studies had ik zin om een tijd naar het buitenland te trekken, maar ik vond geen project dat me beviel. Eigenlijk was ik een zinzoeker, die geen blijf wist met haar christelijke opvoeding. Ik kon aan de slag als trajectbegeleider inburgering in de wijk het Kiel in Antwerpen, waar ik de enige niet-islamitische werknemer bleek. Mijn fascinatie voor de islam nam toe, maar ook bij collega's kwamen vragen los: „Hoe beleven jullie, christenen, het vasten?” Daar had ik geen antwoord op. Door mijn islamitische collega's ging ik op zoek in mezelf. Mijn leventje was weliswaar leuk, maar toch kampte ik met een gevoel van leegte en had ik nood aan antwoorden. Door mijn collega's groeide de nieuwsgierigheid voor mijn christelijke wortels, wat me dan weer zoekend dreef naar het Midden-Oosten. Toen hoorde ik over het klooster van Deir Mar Moussa in de Syrische woestijn, een oord van islamitisch-christelijke dialoog.

–Wat trof u er aan?

Aanvankelijk was ik wat bevreesd, maar op 2 februari 2009, twee weken voor mijn vertrek, werd pater Paolo Dall'Oglio, de stichter van de gemeenschap van Deir Mar Moussa, eredoctor aan de KU Leuven. Hij stelde me gerust, maar toch schudde het land me door elkaar. Ik moest met nieuwe ogen leren kijken. Vreesaanjagend waren de zichzelf kastijdende sjjiitische mannen tijdens het Asjoerafeest en de volledig in het zwart geklede pelgrims, maar ik werd in hun midden hartelijk verwelkomd. Ik herinner me ook de indrukwekkende oproepen tot het gebed. In Syrië was ik ook op Bijbelse grond, maar mijn weerstand tegen het christendom was nog niet weggeëbd. De islam verkennen, bleek mak-

Barbara Mertens in abdij Roosenberg: „De eenheid van actie en contemplatie boeit me.” © Frank Bahnmüller

kelijker dan het christendom vinden. Ik zat vast in beelden van weleer. Deir Mar Moussa, het klooster van de heilige Mozes, werd de plaats van de ontmoeting. Aan het einde van de Goede Week, tijdens de liturgie, brak ik. Plotseling voelde ik wat ik nooit had kunnen voelen, namelijk wat het betekent christen te zijn. Het was een ommekeer in mijn leven.

„Aan het einde van de Goede Week voelde ik wat het betekent christen te zijn”

–Of hoe de islam u tot het christendom bracht...

Klopt niet helemaal. Ik beleef beide, al wil ik de godsdiensten zeker niet vermengen. Pater Paolo wilde dat ook niet. Ik vergezelde mijn vriendin Fatma naar de moskee, niet om moslima te worden, maar om de ander echt te ontmoeten.

Na het paasfeest in Mar Moussa keerde ik terug naar België, maar daar wachtte geen groep of parochie waarop ik kon terugvallen. Bovendien moest ik wel iets doen met die ervaring in Mar Moussa en miste ik religieuze beleving. Ik schreef een brief naar het bisdom Antwerpen. Na twee maanden kreeg ik een telefoontje van het bezinningsoord Hof Zevenbergen in Ranst. Twee jaar lang woonde ik er, lang genoeg om de weg te zoeken en mensen te leren kennen.

–En toen brak in Syrië de burgeroorlog uit en u besloot zich te engageren voor vrede aldaar? Vanwaar kwam plotseling dat geweld, die gruwel? In Syrië had ik zulke fijne mensen ontmoet. Ik had er aan den lijve ondervonden hoe moslims en christenen in vrede leven. En nu ontvaardde dat alles in een eindeloos bloedvergieten. Intussen was ik ook verbonden geraakt met de abdij Roosenberg in Waasmunster en ik had er graag pater Dall'Oglio uitgenodigd. Enkele weken nadat hij via e-mail daarop was ingegaan, verdween hij. Dat is hij nog steeds (wellicht ontvoerd

door Islamitische Staat tijdens een bemiddelingspoging, n.d.r.). Ik was er ondersteboven van. Ook de moslims noemden hem immers *abboena*, vader. Wat kon ik doen?

–De vredewake vond plaats in de abdij in Waasmunster. Waarom uitgerekend daar?

Het is een bijzondere plek waarvoor we met een groep een toekomst zoeken. Aanvankelijk, op de eerste verjaardag van het verdwijnen van pater Paolo, voerden we actie op een pleintje in Antwerpen, maar ik wilde meer kunnen doen. Syrië had me immers zo veel geschonken. Bovendien stoorde me de grote onverschilligheid voor de kwestie. Hoop geven en nabij-zijn is het weinige dat we voor de Syriërs kunnen doen. Soms was een van onze acties politiek van aard, maar we zamelden ook kleding in. Binnenkort verhuis ik naar een huis in de buurt van de abdij. De Syrische Antwerpenaar Omar Nahas leest er bijvoorbeeld voor uit de Koran met christenen. Het is mijn overtuiging dat we veel kunnen delen met moslims zonder onszelf te verloochen.